

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Efter-Klangen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Efter-Klangen", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 88. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_306_7-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Efter-Klangen,

Saa krod den Skald i Kongesa',
 Alt for de Kæmper haarde,
 Og Hjertet var med ham paa Val,
 Og Haand sad fast om Haarde,
 Og trægt i Val det høit gienlob:
 Saa spændte Kæmper Velse,
 Og Kynders Kind blev lureret,
 Hvis Mænd var af de helte,
 Og Pigen flin, saa hænge, bløe,
 Som biværd for det Baabengny,
 Hvor Blodet saa var rindet,
 Dog tænkte: hvilken Ungersvend,
 Der sig en Preis af Sangens Ven,
 Paa Valen havde vundet.
 Der var set Ingen i den Sal,
 Som lastet Skaldens Tunge,
 Om end han meget saae paa Val,
 Som ei han hørte sjunge;
 Men sit han Blik og Mund til Kvad,
 Da sang han, hvis han kunne,
 End hedre om det Birtingebad,
 Og Ejendens Gang til Grunde.

Her sidder jeg i eensom Vega,
 Og neppe Stjæld at nævne,

At se hvad Vandben stoder paa,
 Et al min Stue-Eng,

Som Stodder jeg til Verben kom,
 Jeg ei et Straasbred natté
 I Borgen, Harper tone om,
 I Skalbes Gyldens Stotte,

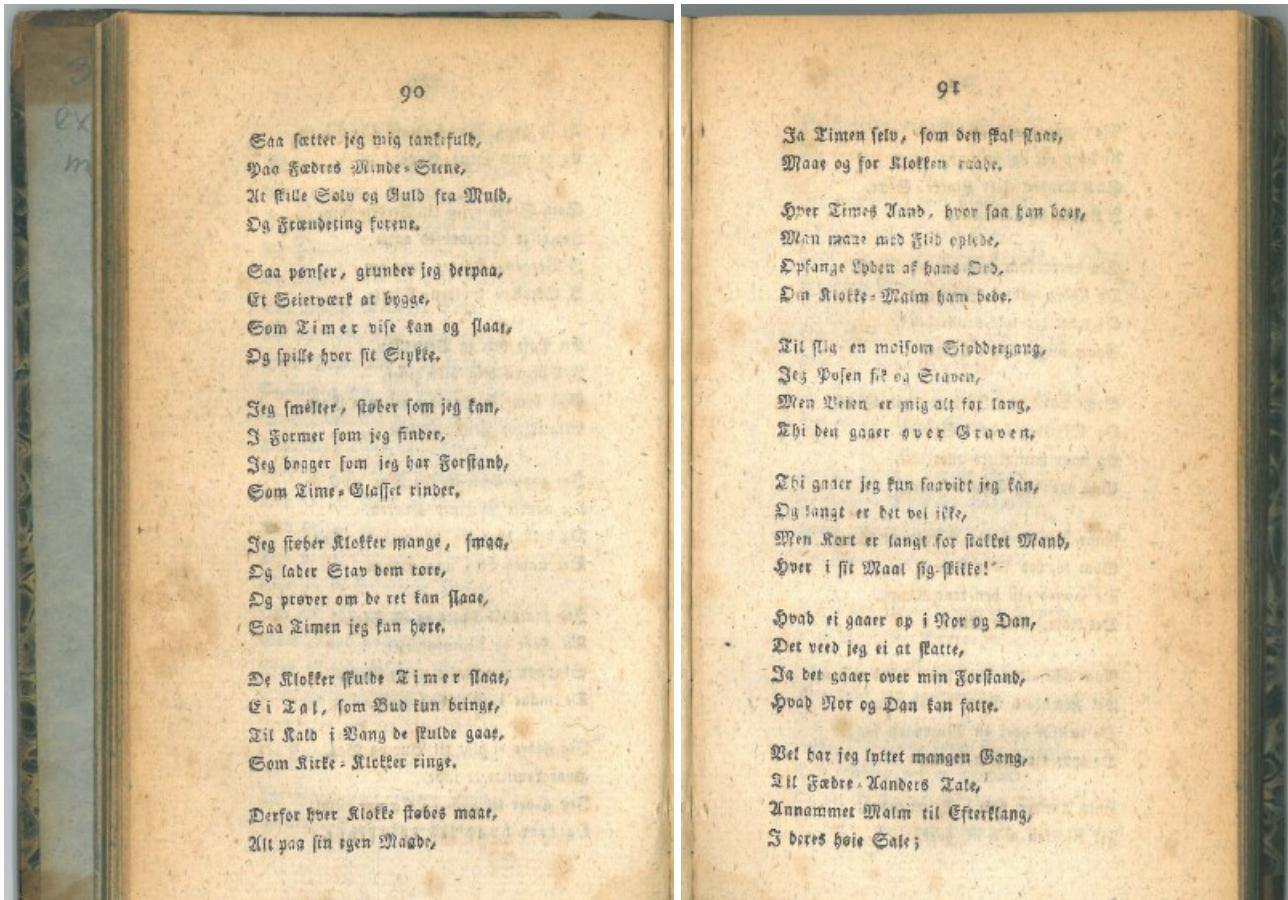
En Pose kun eg Bettelstav,
 I Buggen mig bren giver,
 Med dem jeg Stodder til min Grab,
 Mig tigger gennem Livet,

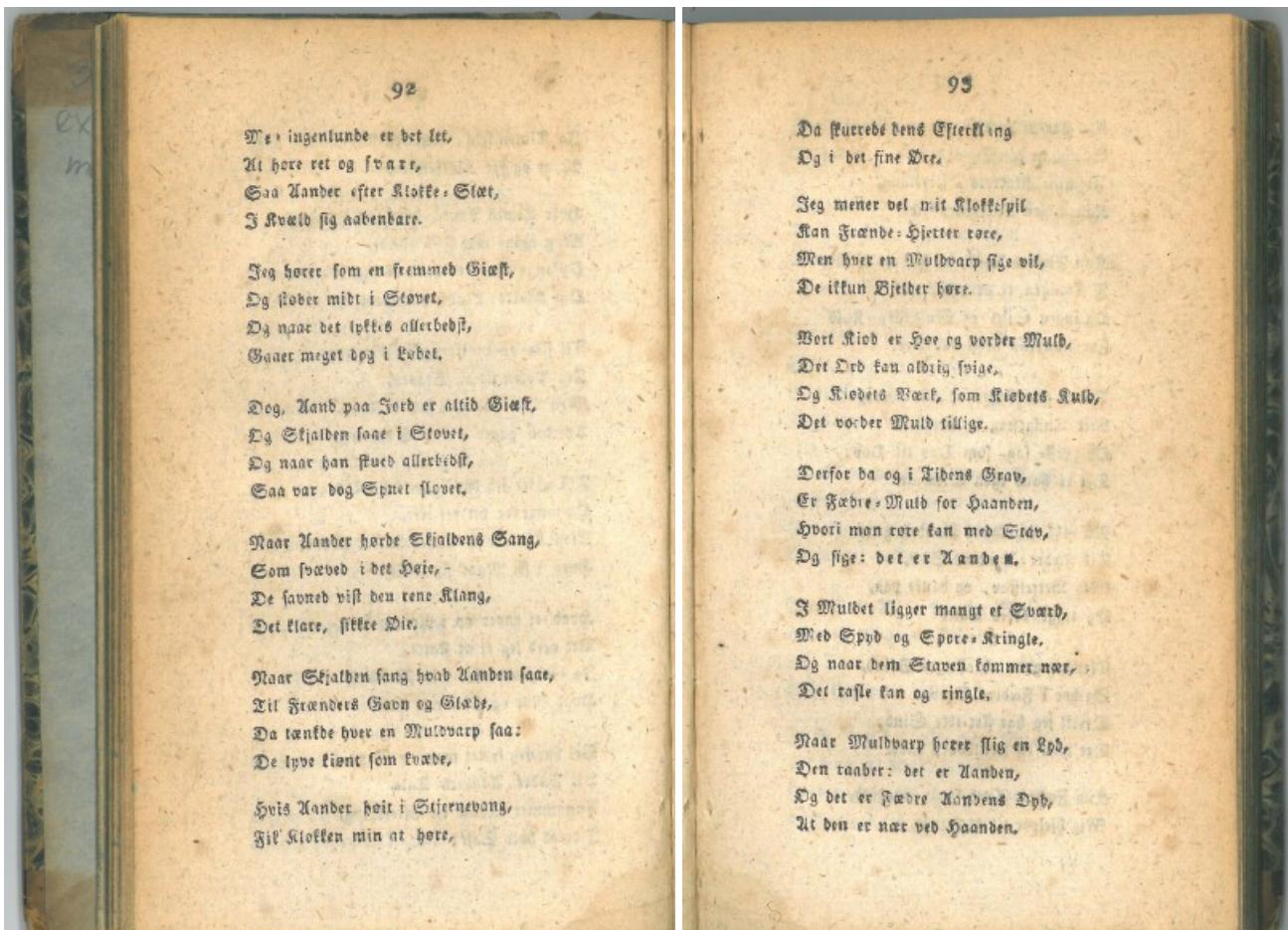
Jeg gaar omkring fra Dor til Dor,
 Og banker paa med Staven,
 Og heller hvor jeg har været for,
 Der udbes bedst mig Gaven,

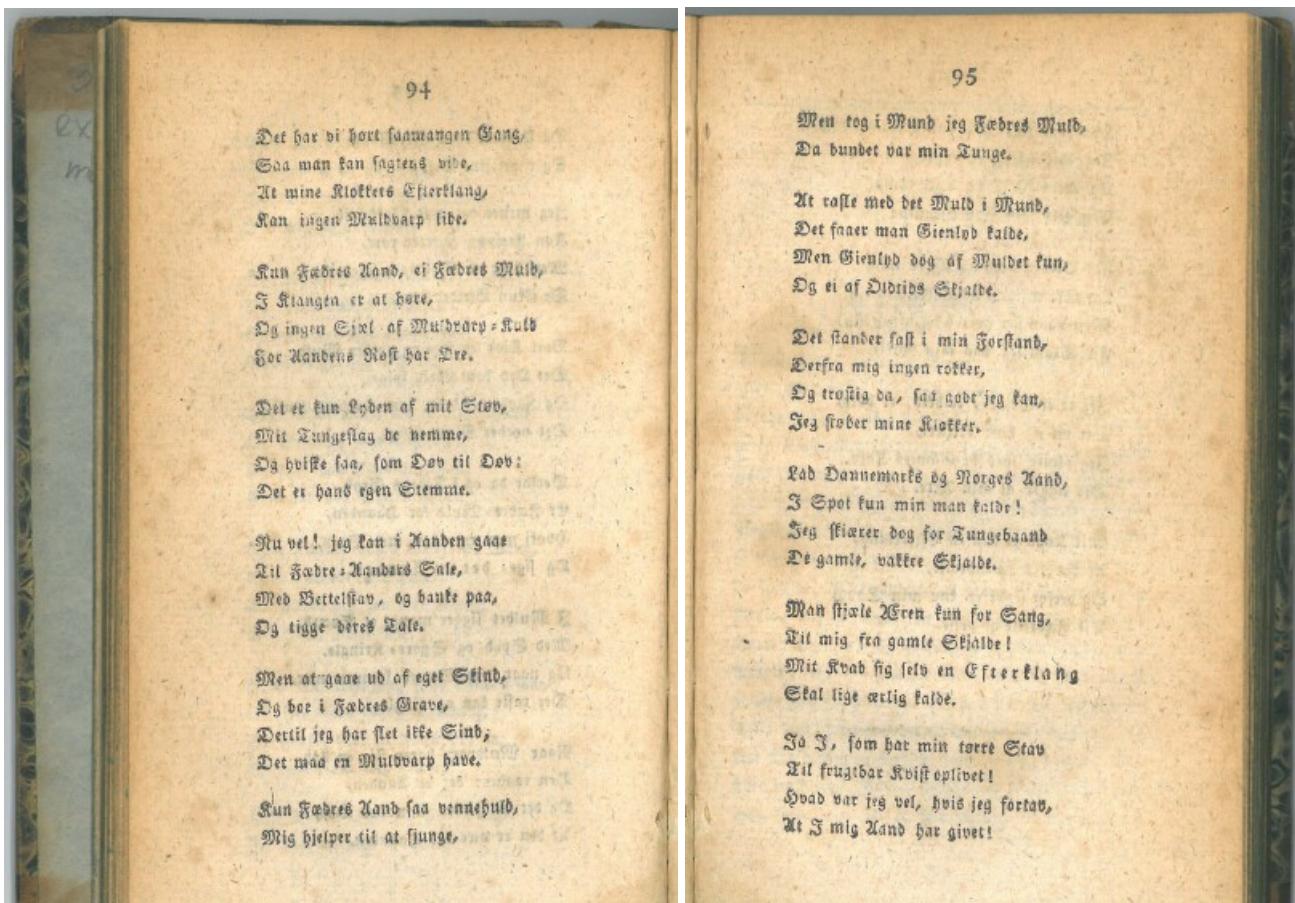
Jeg gaar til Hyre og til Slot,
 Til Kro og Krambod ille,
 Skal der mig træs noget Gott,
 De maae i Grusset ligge.

Jeg gaar ei blot til Bur og Sal,
 Hvor Levende er inde,
 Jeg gaar til Hoi- og Kæmpe-Val,
 Og her hyad jeg kan finde,

Hvad var jeg, hvis kun Verdens Mælk
Dug eder trædte tilregned,
Dug eders Hånd og øgte Guld;
Mig selv som Vor tilregned!

Før Verden blev da Væren min,
Dug Skam sit F til Falke,
Men naar saa hvert sit Løvenen sin,
Gik Skam jeg på min Falke.

Jeg er ei Skald, ei heil, ei halo,
Det vil jeg høit erkære,
Jeg pløier midt de Gamles Falv,
Der ligger al min Ære.

Mit Knab er kun en Esterklang,
Af Fædre Ræmpevisse,
Dug derfor strækker kun min Sang,
Til Fædrene at prise.

